

Arrest

nr. 59 811 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekster op 28 juli 2010 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 51 564 van 24 november 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 23 augustus 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27/08/2010 werd ingediend door:

H., T. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te (...)

adres: (...)

echtgenoot:

S., I.

geboren te (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Uit de verschillende voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor verschillende behandelingen reeds geprobeerd werden, doch nog steeds geen bevredigend resultaat. Op 01/10/2010 stelt onze controle- arts dat de aandoening van betrokkene inderdaad kan beschouwd worden als een ernstige aandoening die zonder adequate therapie aanleiding kan geven tot stoornissen. Opvolging is dus noodzakelijk. Verwijzend naar de correspondentie dd. 11/11/2008 met dr. A. Babloyan, Yerevan, Armenië, blijkt dat de aandoening van betrokkene kan behandeld en opgevolgd worden. Medicatie is beschikbaar. Hieruit blijkt volgens onze controle- arts dat betrokkene voor verdere opvolging terecht kan in Armenië. Medicatie is beschikbaar. Gezien zij met haar huidige therapie niet onder controle is, is het volgens onze controle- arts niet essentieel voor haar behandeling dat het dezelfde producten zijn. Met deze aandoening is er geen bezwaar om te reizen. Uit gegevens uit ons administratief dossier blijkt dat opvolgingen medicatie beschikbaar is en te betalen is. Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zij of haar echtgenoot kunnen dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging. Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u

- het attest van immatriculatie welk aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 23 augustus 2010 ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomst land is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 23 augustus 2010 wel degelijk diverse medische attesten (o.a. dd. 09/08/2010 van dokter H. E., dd. 03/08/2010 van dokter V.E.M. en 03/08/2010 van dokter F.D.) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard is dat zij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering: (...)

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 23 augustus 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoekster wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt, met name voegde zij bij haar aanvraag dd. 23 augustus 2010 drie medische verslagen bij opgesteld door dokters H. E., V.E.M. en F.D.

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door een cardioloog noodzakelijk is.

Uit het medisch verslag dd. 09/08/2010 van dokter H.E. bleek dat er een risico bestaat op hersenbloeding en dat de behandelende arts bezit was met een op puntstelling van de medische behandeling.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

De door verzoekster voorgelegde medische verslagen (dd. 09/08/2010, dd. 03/08/2010 en dd. 03/08/2010) bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan zij lijdt.

Als haar behandelende artsen bevestigen dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken) ; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 1 oktober 2010, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 8 oktober 2010 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven.

De ambtenaar geneesheer geeft dienaangaande geen enkel waardeoordeel noch onderwerpt hij deze medische verslagen aan een inhoudelijk commentaar, laat staan dat hij de inhoud ervan zou tegenspreken.

Ten derde verwijzen zowel de controle-arts in zijn advies dd. 1 oktober 2010 alsook verweerder in de bestreden beslissing dd. 8 oktober 2010 naar zgn. correspondentie dd. 11/11/2008 met e.z. dokter A. Babloyan uit Yerevan, Armenië, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat artsiële hypertensie in Armenië kan behandeld en opgevolgd worden; zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoekster mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoekster en aan haar behandelende artsen de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekster zelf van toepassing is.

Verzoeksters rechten van de verdediging worden geschonden omdat zij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat ze deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde is de bestreden beslissing dd. 8 oktober 2010 in strijd met het advies dd. 1 oktober 2010 van de controlearts.

Verweerder trekt foutieve conclusies uit het advies van de controlearts die deze laatste nergens heeft weergegeven in zijn advies.

Zo houdt verweerder in de bestreden beslissing foutief voor dat "uit het medisch advies van de controlearts niet blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt" zou zijn.

In tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, wordt in het advies van de controlearts **NERGENS** voorgehouden dat verzoekster arbeidsgeschikt zou zijn.

Deze conclusie van verweerder is dan ook strijdig met het advies van de controlearts, minstens is deze conclusie van verweerder voorbarig.

Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek zou verweerder ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende artsen schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 23 augustus 2010 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie verzoekschrift dd. 23/08/2010) (...)

Gezien de medische attesten dd. 09/08/2010, dd. 03/08/2010 en dd. 03/08/2010 van de behandelende artsen van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies dd. 1 oktober 2010 van de ambtenaar-geneesheer op cruciale punten (o.a; met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet kan reizen en met betrekking tot de ernst van de aandoening – hetgeen belangrijk is om een inschatting te kunnen maken over het al dan niet aanwezig zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst) tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 8 oktober 2010 de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 23 augustus 2010 helemaal niet werd geantwoord.

Ten zesde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 8 oktober 2010 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder op z'n minst te antwoorden op de (overige) argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift dd. 23 augustus 2010 had aangehaald: waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland voor verzoekster niet toegankelijk zijn gezien verzoekster aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert.

Zie verzoekschrift dd. 23/08/2010 .

"Een terugkeer naar haar oorspronkelijke woonplaats in Armenië is onmogelijk, nu verzoekster ginds geconfronteerd zal worden met ernstige moeilijkheden.

Daarenboven verkeert verzoekster in Armenië in een sociaal en financieel bijzonder zwakke en kwetsbare situatie.

Een terugkeer naar haar land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek totaal niet aangewezen.

Verzoekster verwijst o.a. naar de kostprijs van de vereiste behandeling in Armenië.

Gelet op de kwetsbare sociale en financiële toestand van verzoekster in Armenië houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar."

Aangezien verweerder in de bestreden beslissing dd. 8 oktober 2010 deze argumenten niet uitdrukkelijk in overweging neemt, laat staan dat verweerder enig antwoord geeft op deze argumenten, is het duidelijk dat verweerder is tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. ..het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

2.2 Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de arts-attaché stelt dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Er wordt in de bestreden beslissing verder op gewezen dat de arts-attaché stelt dat verzoekster kan reizen. Er wordt vervolgd dat de medische opvolging en medicatie beschikbaar en te betalen zijn. Verder blijkt uit het medisch advies van de arts-attaché dat verzoekster niet arbeidsongeschikt is en dat zij dus kan instaan voor de eventuele kosten van een behandeling en dat zij daarenboven een beroep kan doen op de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar correspondentie met dokter A. B. zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoekster

mee te delen, zodat aan haar en haar behandelde artsen de mogelijkheid ontnomen wordt om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie, deze te onderzoeken en vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekster van toepassing is. Verzoekster meent aldus dat haar rechten van verdediging worden geschonden.

De Raad herneemt vooreerst dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, verwijst naar een correspondentie met Dr. A.B. op 11 november 2008 waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster kunnen behandeld en opgevolgd worden in Armenië en dat medicatie voor haar aandoeningen beschikbaar is. De ambtenaar-geneesheer besluit *“dat betrokkene voor verdere opvolging terecht kan in Armenië. Antihypertensiva zijn beschikbaar. Gezien zij met haar huidige therapie niet onder controle is, is het mijns inziens niet essentieel voor haar behandeling dat het dezelfde producten zijn. Met deze aandoening is er geen bezwaar om te reizen.”* Bij lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer en de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat wanneer een stuk opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen. Het advies werd aan verzoekster ‘onder gesloten’ omslag ter kennis gebracht. Het feit dat verzoekster geen kennis heeft verkregen van de bewuste correspondentie met Dr. A.B. doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). *In casu* is het voorwerp, namelijk een e-mail van 11 november 2008 en de inhoud bekend aangezien het medisch advies de elementen bevat die tot de bestreden beslissing hebben geleid. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden de inhoud van de bestreden beslissing niet te kennen en niet in staat te zijn de inhoud te toetsen.

Van verweerder eisen dat hij nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing – verschaft omtrent de reden waarom hij besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat hij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van zijn besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merkt verzoekster op dat zij wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen heeft voorgelegd aangaande haar medische aandoeningen. Aan de hand van deze medische verslagen kon volgens haar worden afgeleid dat een medische behandeling lopende was dat er nog medische behandelingen worden voorzien. Verzoekster is van mening dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat de ambtenaar-geneesheer niet ontkent of betwist dat verzoekster nog een medische behandeling krijgt en dat aanvullende onderzoeken worden voorgesteld aan verzoekster. De ambtenaar-geneesheer stelt uit de voorgelegde medische verslagen vast dat verschillende behandelingen reeds werden geprobeerd, zonder bevredigend resultaat. Vervolgens concludeert hij dat zij voor verdere opvolging terecht kan in Armenië aangezien zij met haar huidige therapie niet onder controle is, is het niet essentieel voor haar behandeling dat het dezelfde producten zijn. Bovendien concludeert de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster lijdt aan een ernstige aandoening die zonder adequate therapie aanleiding kan geven tot orgaanstoornissen. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de medische aandoening niet heeft “geringschat” en dat hij ook van mening is dat deze

aandoening van die aard is dat een verdere medische opvolging noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer besluit wel dat verzoekster kan worden behandeld in Armenië voor deze aandoening.

Verzoekster stelt verder dat uit de door haar voorgelegde medische verslagen blijkt dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat *“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte medische verslagen. Verweerder oordeelde dat er aan verzoekster geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Vervolgens stelt verzoekster dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat een medische behandeling van haar momenteel lopende is, dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn en dat als haar behandelende artsen dit bevestigen dit redelijkerwijze moet kunnen volstaan. De Raad wijst erop dat het advies van de ambtenaar-geneesheer stelt dat *“analyse leert mij dat betrokkene lijdt aan therapie hypertensie. (...) Adequate opvolging is dus noodzakelijk. De vraag stelt zich in hoeverre zij hiervoor terecht kan in Armenië, land van herkomst.”* Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat verdere opvolging beschikbaar is in Armenië. Het feit dat haar behandeling nog lopende is en dat aanvullende onderzoeken/behandelingen worden voorzien, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en maakt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet diende toe te staan.

Tenslotte stelt verzoekster in haar middel dat de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd is met het advies van de ambtenaar-geneesheer waar verweerder stelt dat verzoekster niet arbeidsongeschikt is verklaard. Dit wordt volgens verzoekster nergens voorgehouden in het advies.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, (...)”* De controlearts heeft inderdaad niet uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster arbeidsongeschikt zou zijn. Verzoekster toont niet aan dat het motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de bevoegdheid van de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht beperkt tot het nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door verzoekster aangebrachte medische attesten. Verweerder heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte stukken. Verzoekster toont met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die daarenboven rekening hield met alle door verzoekster bijgebrachte stukken. Verweerder is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat dit ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar dat zij dit ten onrechte heeft nagelaten, verwijst de Raad nogmaals naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekster aangebrachte medische stukken grondig werden onderzocht en waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië grondig werd nagegaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort om te beslissen verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* oordeelde

deze dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in haar aanvraag voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Met name wijst verzoekster op het feit dat de medische voorzieningen in het herkomstland niet toegankelijk zijn voor haar aangezien zij aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert.

De Raad verwijst nogmaals op het advies van de controlearts waaruit blijkt dat medische opvolging beschikbaar is in het land van herkomst. Bovendien beantwoordt verweerder weldegelijk het argument van haar sociaal- en financieel kwetsbare situatie, waar hij stelt dat verzoekster niet arbeidsongeschikt is, verwijst naar haar echtgenoot en de hulp van IOM.

Ten overvloede merkt de Raad op -in zoverre verzoekster met haar uiteenzetting een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht tracht te verkrijgen- dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst en niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* toont verzoekster niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 23 augustus 2010 voorgelegde medische verslagen bleek dat verzoekster niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate medische behandeling in haar herkomstland niet aanwezig is waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Eén en ander wordt andermaal bevestigd in een recenter medisch verslag dd. 5 november 2010 van dokter P.W.

Deze laatste stelt een zgn. adequater medische behandeling in verzoeksters herkomstland in vraag en benadrukt dat het absoluut noodzakelijk is dat verzoekster verder in België dient te blijven opdat de lopende behandeling kan worden voortgezet.

Op de vraag wat de gevolgen en mogelijke complicaties zouden kunnen zijn indien de huidige behandeling zou worden stopgezet, antwoordt de behandelende arts letterlijk het volgende:

“Dit zou rampspoedig zijn voor patiënte.

Het is van het grootste belang dat de bloeddruk goed wordt behandeld.

...

Patiënte deint de medicatie nauwgezet in te nemen.

Het is zeer de vraag of deze behandeling en medicatie in Armenië mogelijk is.

Best blijft zij in België.”

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar haar land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt."

2.4 Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster verwijst naar haar gezondheidstoestand, naar het feit dat zij niet in staat is om te reizen, naar het feit dat volgens haar een adequate medische behandeling in haar herkomstland voor haar niet toegankelijk is en naar de lopende medische hulpverlening die zij nu ontvangt. Bovendien verwijst zij naar een doktersattest in bijlage van het verzoekschrift gevoegd en dat dateert van ná de bestreden beslissing. In dit attest vraagt de arts zich af of behandeling en medicatie in Armenië mogelijk is. Verzoekster kan aan de hand van dit attest, de vaststellingen van de controlearts op grond van de correspondentie met Dr. A. Babylon in Armenië, niet weerleggen. Verzoekster toont hiermee niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de arts-attaché heeft geoordeeld dat verzoekster wel kan reizen en dat een loutere verwijzing naar de medische attesten die reeds aan het oordeel van de arts-attaché werden onderworpen, hieraan geen afbreuk doet. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft eveneens de behandelingsmogelijkheden voor verzoekster in Armenië onderzocht en of deze voor haar toegankelijk zijn en is tot de conclusie gekomen dat de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst voor verzoekster gegarandeerd is, en dat deze medische zorgen, behandeling en opvolging, er ook beschikbaar zijn. Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Bij haar verzoekschrift dd. 23 augustus 2010 had verzoekster drie medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende artsen (...) bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een cardioloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot het advies van de ambtenaargeneesheer dd. 1 oktober 2010, dat niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende artsen.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 8 oktober 2010 te worden vernietigd."

2.6 Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Waar verzoekster verweerder verwijt haar niet aan een bijkomend medisch onderzoek te hebben onderworpen wijst de Raad nogmaals op artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

"De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaargeneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Er dient hier ook gewezen te worden op de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) waarin aangaande het 'nieuwe' artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaargeneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat de ambtenaar-geneesheer wordt geacht voldoende bekwaam te zijn om zelf te oordelen of al dan niet een bijkomend onderzoek noodzakelijk is om een advies te geven. *In casu* bleek dat verzoekster op dit ogenblik een medische behandeling krijgt waarmee haar ziekte niet onder controle is of nog steeds geen bevredigend resultaat biedt. De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoekster duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Verzoekster betwist niet de door de ambtenaar-geneesheer vastgestelde medische aandoening. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN